

רצו להרעיל אותי!

(המשך מעמוד 21)
מספרת ככה, את כל הדברים.

תה כפרצון

סערה פרצה אחרי הארוחה. ליונה אסן נודע שמישהו מהעולם הזה מת אסן במלון, ושראו את צלם המערכת ב-סביבה. היא ניגשה לדובי שיף, בנו של בעל-בית המלון והצהירה: "אני הולכת מאן!"

אחר-כך ניגשה לטלפון בחדר-הקבלה, ציל-צלה לאיש הפרקליטות וסיפרה שמאות אנשים מהעולם הזה עלו עם נשק כבד על הגג כדי לרצוח אותה. הם גם עשו חור כגון כדי לצלם אותה ערוזה במיטה. ועוד הסבירה שדובי שיף קיבל מהעולם הזה של מיליון לירות ישראליות, כדי שיעזור להם בכך.

פקידהקבלה התעסק עם הניירות שלו. כשהודיע לה, שאינה יכולה ללכת מבלי לשלם את החשבון, ענתה: "שיף כבר קיבל די כסף מהעולם הזה."

היא חזרה לחדרה, כדי לארוז את מזוהר דותיה. על דלתה נשמעה נקישה: מלצר הביא לה כוס תה שהומינה קודם לכן. הי מיסכן קיבל את הכוס כפרצוף, בליווי צעקות שהתע מורעל.

לבסוף הופיע קצין משטרה עם ניידת. ואז לקחה יונה סופר את מזוודתיה ונסעה לתל-אביב.

וגם אני חזרתי לתל-אביב. זה בתחילת הספיק לי לסוף-שבוע אחד. עד כאן סיפוריה של שולה תבור — סיפור שבאי בית-המשפט ביום ראשון בבוקר לא ידעו על קיומו. הם רק שאלו איש את רעהו: "מה קורה? למה לא מתחילים?" והי עיקר: "איפה יונה סופר?"

העדה המפורסמת הופיעה רק קרוב ל-שעתי-הצהריים, ומייד עוררה התרגשות רבה.

המסדרון הארוך, שהחורף הירושלמי עשה אותו הרבה יותר קר מן הרגיל, התמלא מתת. "היא פה! להיכנס לאלום! מתחילים!"

המצבה הנפשי

קרינתו של הקהל באה על סיפוקה, כאשר הציג עורך-הדין מנדל שרף את השאלה: "למה איתרת הבוקר?" (ראה מס' גרת בעמוד זה).

אבל השאלה לא נועדה לספק את סקר-נות הקהל. שרף, שחקר את עובדי המלון ביטרויות, ידע בדיוק מה התרחש שם. הוא ראה בכך פתח לאחת האופנסיות העיקריות של ההגנה.

בכל משפט בו חשוב עדי-התביעה הראשי, מנסה ההגנה למוטט עדות זו — אם לא על ידי סתירה והוכחות-נגדיות, הרי לפחות על ידי עירעור מהימנותו של העד. אפשר היה לצפות לגישה זו גם כלפי יונה סופר. סניגורו של מלחי לא השאיר ספק בנקודה זו. הוא גם רמו על הכיוון המיוחד, שבו עוד יחקור את העדה בשלבים מאוחרים יותר. הוא עשה זאת, כאשר הסביר לנושא בית-המשפט: "זוהי עדות בקשר למצבה הנפשי של העדה!"

איתו רמו על מה שצפוי, שב וצץ כעבור חצי שעה. היה זה תוך כדי חקירה ממושכת ומייגעת, אודות הודעתו של פקיד משרד הפנים, שהודיע ליונה סופר, לדבריה, כי התקבל מכתב ממנהל משרד המשפטים, הי אוסר להעסיקה כנציגה משפטית של מועצת מקומיות. מכתב זה שימש נושא ל-חקירת שתי-וערב, שהתפצלה בין שלוש ישיבות, ושהעלתה שלוש גירסות שונות מפי העדה, בקשר למכתב.

סופר: לא קראתי. כשהוא אמר לי —

וראיתי שזה בפעם העשרים שגוזלים את ה-פרנסה שלי — נהיה לי רע (בוכה חרי-שית)... הלכתי ברחוב בנהריה ובכיתי בי קול רם (הבכי מתגבר).

שרף: זאת לא מחלה שאת חושבת שכל אחד רודף אחריך, ורוצה לגזול את הפרנסה שלך זו הפעם העשרים?

סופר: (מחייכת): לא, לא.

הפצצות יבואו בסוף

אל כל נקודות אלה, עם כל הרמזים שהן טומנות לגבי המשך החקירה, נבלעו בי הם האינסופי של שאלות ותשובות, שאלות חוזרות ושאלות צדדיות, שלכאורה אינן חשובות, אבל עשויות לספק נקודות-אחיזה לסניגור בשלבים מאוחרים יותר של המשפט.

על כן, מי שהצטופף באולם בעל ריצפת העץ, מתוך ציפיה לפצצות גדולות, לא בא על סיפוקו. כי חקירה זו אינה חקירת-בזק, לפי כל הסימנים, היא תקבע שיא בתולדות המשפט הישראלי, ועשויה להימשך אפילו למעלה מחודשים. הפצצות — במידה ש-יטלו — יבואו לקראת הסוף.

כך נראתה הישיבה הראשונה, בה עבר הי כדור לידי הסניגוריה, כאשר החל מנדל שרף בחקירתו הנגדית:

דומיה באולם בית-המשפט. יונה סופר עור מדת על דוכן העדים. עורך-הדין מנדל שרף ניצב לפני שולחן ההגנה. ואחוז כדרכו את גלימתו בשתי ידיו. המתח השורר באולם הוא רב, שכן עם היכנס השופטים, תיפתח החקירה, אשר כולם ציפו לה בקוצר-רוח.

שרף: (מתחיל בקול חרישי): גברת סופר, מה הכתובת שלך?
סופר: רחוב גורדון, תל-אביב.
שרף: האם הדירה היא שלך?
סופר: כן.

שרף: כמה חדרים מכילה הדירה שלך, גברת סופר?
סופר: שני חדרים, אדוני.
שרף: מתי רכשת אותה?
סופר: רכשתי אותה בחודש מרס שנת 66, בערך.
שרף: היכן התגוררת לפני כן?
סופר: בחיפה.
שרף: האם היתה הדירה בחיפה בכע-לוחך?
סופר: כן.
שרף: האם היא עודנה בבעלותך?
סופר: לא. העברתי אותה על שמו של הקונה, בסביבת הזמן של אותו תאריך שבו רכשתי את הדירה בתל-אביב.

בקהל הממלא את אולם בית-המשפט מפה לפה עובר גל של אי-שביעות רצון. הם ציפו זמן רב לרנע בו יעלה מנדל שרף, ירעי בקולו על העדה, יבלבל אותה, יסבך אותה ויעשה ממנה עפר ואפר. והנה הוא מנהל איתה דו-שיח צימחוני, בו היא עור מדת יפה. אך שרף ממשיך להתקדם בכיוון שבו התחיל, כיודע את מלאכתו.

ביונה סופר ניכרים בקושי רב מעט סיי מנים של התרגשות או חרדה. היא עונה על שאלותיו של שרף באותה אדיבות שבה הוא שואל אותן.

שרף: (מתחין זמן קצר כדי לרכוז את תשומת-לב הקהל): גברת סופר, האם גרונ שמאו שהתחלת לגור בירושלים משלמת עבורך הממשלה?

סופר: כן, זה נכון אדוני. הממשלה משלמת עבורי.

שרף: כיצד? האם הם משלמים ישר, או שהם מעבירים את הכסף דרך ואת היא המשלמת?

סופר: כן, הם משלמים ישר. ניגשים ומשלמים.

שרף: איזה מחלקה משלמת עבורך, גברת סופר — משפטיים? משטרה? דואר?

סופר: המשטרה.
שרף: מי משלם עבור הבידור והביגוד שלך, גברת סופר?

סופר: אין לי שום בידור, אדוני. כי קשר לביגוד, קניתי רק זוג אחד נעלים על חשבון הבן שלי, שהוא בצבא קבע.

שרף: האם את מקבלת דמי-כיס מה-משטרה?
סופר: כן, אדוני.
שרף: כמה?
סופר: זה לא קבוע. פעם 50 לירות, פעם 10, פעם 20.

"שותפה לאותה שחיתות"

החקירה עוברת לפגישה בין יונה סופר פר לסגן הממונה על מחוז הצפון. בי פגישה זו הראה לה, לדבריה, מכתב מאת מנכ"ל משרד המשפטים.

שרף: (בקול עצור): אני רואה שהבטחת לפקיד שלא לגלות את שמו. למה עשית זאת?
סופר: (עונה בניחוח): הוא ביקש ממני לשמור על זה בסוד, כי המנהל היה בחוץ-לארץ. והוא הוסיף שאם אני לא אעשה משהו — הוא יגיד עלי שאני משוגעת.

שרף: למה הוא התכוון, לעשות משהו?
סופר: להגיב, לעשות משהו. (מרכינה



יונה סופר יוצאת ממלון הנשיא, כששומר-ראשה מלווה אותה לעבר מכונית קסנה. גם בשעה שהיא מעדה בבית-המשפט, לא מש מצידה השומר, שהופקד עליה על-ידי המשטרה.

בחסות המשטרה

שרף: את רוצה לומר שאין לך שום אמצעים של תריס, וילון?
סופר: אני ראתי...
בקר: מספיק. יש עוד שאלות מה לשי-אול, רוצים להתקדם. קיבלתי תשובה למה היא לא באה וזה מספיק.

כך נרשמה הבריחה ממלון הנשיא בפרטי-כל המשפט

„האם האשמת את הפקיד

שרצה לרצוח אותך?"

סופר: זה שקר. שקר יותר גדול מזה אין.
שרף: האם נכון שאמרת שהשופט מלחי הוא הקורבן הראשון, יש לי רשימה מל-אה...
בקר: בקשר למה אתה שואל?
שרף: (נמרצות): אם יש צורך לומר זאת, בלי כחל ושרק: זוהי עדות בקשר למצבה הנפשי של העדה. זה מוביל לממצא רפואי מסויים... אמרת אמרתי שהשופט מלחי הוא הקורבן הראשון ויש לך רשימה שלמה. ועל אף שהוא הכי הגון, בחרה בו המשט-רה...

סופר: זה שקר גדול. גדול יותר מהקודם. (חוש כללי עובר באולם).
בקר: אני אצטרך להוציא אנשים. לא אסתפק בזה ואקנוס אותם.
שרף: אחרי כן אמרת שהנהלת מלון ה-נשיא...
בקר: יש לי בקשה.
בקר: מר שרף, אתה מתכוון להוכיח את הדברים?
שרף: אם היא אמרה לי שזה שקר גדול, אביא עדים.

... את האשמת את האנשים במלון שפתחו חור בגג כדי לצלם אותך ערומה?
סופר: שקר מוחלט. עובדי המלון פנו והזהירו אותי שמצלמים מהעולם הזה. אנשי העיתון העולם הזה בתוך המלון, מעל לגג המלון, מול החדר שלי. אני בעצמי ראיתי אותם. הם דיברו עם כל אחד.
שרף: מי הם עובדי המלון שהזהירו אותך על כך? את יודעת?
סופר: כן.
שרף: מי?

סופר: כרמלה המלצרית, פנחס המלצר, אורחים מהמלון, אני לא מכירה אותם.
שרף: את המלצר הראשי הזמנת לחדרך?
סופר: אף פעם לא... הוא לא היה... אני לא מזמינה גברים לחדר. אני לא אשה כזו... אני רחוקה מכך, בשביל זה אני היום כאן...
שרף: לשם מה הזמנת הקצין מרקוביץ?

שרף: למה איחנת היום לבית-המשפט?
סופר: יש לי תעודה רפואית (מגישה לשופט כהן את התעודה). לקחו אותי ל-מגן דוד... זה מאתמול.

סופר: יש לי תעודה רפואית מאתמול שקיבלתי עזרה רפואית במגן דוד אדום.
בקר: מה היה?
סופר: לקחו אותי לבית-חולים איכילוב, ושם נתנו לי עזרה ראשונה.
בקר: הייתה לך הרעלה?
סופר: כן כתוב.
שרף: הרעלה?

סופר: כן כתוב אבל אספר... הות-קפתי בבית-המלון בצורה אכזרית על-ידי אנשי העולם הזה...
בקר: אבל כתוב הרעלה. זאת הסיבה שאיחרת לבוא?
סופר: כשאני יוצאת מבית-המשפט, עור-שיים לי פרובוקציות. זאת הסיבה.
בקר: זאת הסיבה, ואני באתי חולה.
סופר: זאת הסיבה, ואני באתי חולה.
שרף: את חושבת שזה מה שכתוב שם זו הרעלה?

סופר: אני יודעת שהקאתי אחרי הי-צהריים את הנשמה שלי.
שרף: לשם זה היית צריכה לנסוע מי-ירושלים לתל-אביב?
סופר: לא לשם זה.
יהודה כהן: זה רלבנטי למשפט?
שרף: זה מאד רלבנטי.
בקר: למשפט עצמו?
סופר: (כאילו לעצמה): עושים לי דבי-רים...

שרף: זה נוגע בו מנקודת-מבט רפוי-אית, ואני מוכן להרחיב את הדיבור.
סופר: (נכנסת לדבריו באמצע): אתה כבר הרחבת על זה הדיבור, מר שרף.
בקר: אולי לא תתעורבי?
שרף: השאלה נוגעת לעניין. האם הא-שמת אמרתי את נקודת הקבלה, אדון פרי-לינג, שהוא רוצה לרצוח אותך?